

**נהנים
ביחד עם
בית מוריה**

כוח רצון

שלום ילדים יקרים!

בפרשת השבוע, פרשת "ויצא" מסופר כי יעקב הלך לחרן, למקום מגוריו של לבן- אחיה של רבקה (אם יעקב), ובדרך הוא ראה באר שלידה עמדו שלושה רועי צאן.

יעקב פנה אליהם ושאל: "מהיכן אתם?"

הרועים ענו שהם באו מחרן.

יעקב הוסיף לשאול: "האם אתם מכירים את לבן?"

הרועים ענו שהם אכן מכירים אותו והוסיפו לומר שרחל, ביתו הקטנה של לבן, מגיעה גם לבאר על מנת להשקות את צאן אביה.

במהלך השיחה **יעקב** שם לב ש**הרועים** עומדים ליד הבאר אך לא שואבים מים מהבאר עבור הצאן ושאל אותם על כך.

הרועים הסבירו שהם מחכים לאנשים נוספים שיגיעו על מנת להזיז את האבן הכבדה המונחת על הבאר ורק אז יוכלו להשקות את הצאן. בזמן שהרועים דיברו עם יעקב, רחל- ביתו של לבן הגיעה, וכשראה זאת יעקב הוא הלך לבאר והזיז את האבן הכבדה לבדו! "ויגל את האבן מעל פי הבאר", והשקה את צאן לבן.

פרשנים רבים ניסו להסביר את התופעה האם היא נס שנעשה ליעקב או מדובר בתהליך טבעי. קשה מצד אחד לומר שאדם אחד ירים אבן שכמה רועים לא חשבו שבכוחם להרימה במיוחד שיעקב לא נודע לנו עד עתה כאיש מלחמה או כגיבור כל כך.

ניתן אולי להבין זאת שחברו להן כאן שתי נקודות, האחת עצם ההתרגשות מהמפגש עם רחל שכמובן ראה בכך יעקב סימן שמיד עם בואו לחרן ללא מאמצים מרובים כבר פגש את רחל, דבר נוסף שניתן לומר הוא שממש מכאן לומדים שלפעמים אדם מגלה שבעזרת כוח הרצון והשמחה להגיע ולגלות בתוכו כוחות שבשגרה הוא לא חשב אפילו שיכולים להיות אצלו.

אולי כמאמר חז"ל אין דבר העומד בפני הרצון, שיגבר בנו תמיד רצון לעשיית טוב וחסד ונגלה גם אנו שבכוחנו להגיע להישגים מופלאים.

מעשה בחוטב עצים

מסופר בתלמוד על חוטב עצים, עני שחי בארץ ישראל לפני זמן רב. חוטב העצים היה צועד כל יום אל היער, חוטב עצים ומוכר אותם, בכל יום היה שכרו מטבע אחד בלבד. חוטב העצים היה קונה בחצי מטבע אוכל לבני משפחתו ואת החצי השני הוא היה נותן לשומר בית-המדרש כדי שיאפשר לו להיכנס וללמוד תורה. (באותם ימים היה צריך לשלם כדי להיכנס לבית המדרש). כך היה נוהג חוטב העצים לעשות בכל יום.

ביום ששי אחד באמצע החורף, הרוח נשבה, היה קר מאוד ופתיית שלג החלו לרדת וכיסו את הארץ במרבד לבן. הלך חוטב העצים אל היער, אבל למרבה הצער הוא לא הצליח לחטוב. חזר החוטב לביתו והצטער שאינו יכול לקנות יין לקידוש וקמח לחלות, אבל עוד יותר מכך, הוא הצטער על שלא יוכל לשלם לשומר כדי להיכנס וללמוד בבית המדרש. עמד הלל מחוץ לבית המדרש קר מאוד היה בחוץ, אבל בתוך בית המדרש היה חם ונעים, תלמידים הצטופפו ולמדו תורה מפי רבותיהם שמעיה ואבטליון. ניגש החוטב אל שומר בית המדרש וביקש להיכנס, ענה לו השומר: "מדוע לא באת לפני השבת כדי לשלם עבור הכניסה לבית המדרש?" השיב לו החוטב: "לצערך, היום לא הרווחתי כסף ולכן לא היה בידי כדי לשלם לך". השיב השומר: "אם כך, לא תוכל להיכנס, תבוא ביום ראשון, אולי אז תצליח להרוויח מעט כסף". עמד חוטב העצים מחוץ לבית המדרש וליבו נמלא געגוע, הוא התאוה לשמוע את דברי התורה, הוא רצה כל-כך להתמלא בחכמת רבותיו, והנה הוא נזכר כי יש על הגג חלון שדרכו האור חודר לבית המדרש- משם הוא יוכל להקשיב! מיהר וטיפס על הגג מבלי שהשומר הבחין בו, נשען על החלון ודרכו שמע את דברי התורה,

והוא אפילו יכול לראות את החכמים היושבים ומלמדים ליד התנור החם. כך הוא שכב כל הלילה הקשיב, למד ושמח. בינתיים החל לרדת שלג כבד, השלג ירד וירד עד שהחוטב כוסה כולו בשלג ולא נותר בו כוח לקום, ומרוב חולשה וקור- הוא התעלף... התלמידים והחכמים בבית המדרש כלל לא ידעו ששוכב לו אדם על הגג ומאזין לדבריהם, הם המשיכו ולמדו כל הלילה, כשעלה הבוקר, שמעיה ואבטליון שמו לב כי אור לא חודר מבעד לחלון וחשוך בבית המדרש, הביטו לעבר החלון ולתדהמתם הם ראו איש מעולף, שוכב על החלון. נבהלו כל האנשים, מיד עלו אל הגג ומצאו שם את חוטב העצים, הסתכלו בו וראו שזה חברם- הלל. מיהרו והורידו אותו לבית המדרש, שפשפו את גופו והושיבו אותו ליד התנור עד שהתחמם וחזר להכרתו. אמרו שמעיה ואבטליון:

מותר לחלל שבת כדי להציל נפש אדם, והילל זה שמסר את נפשו ללמוד תורה, בוודאי ראוי הוא לחלל עליו את השבת.

הלל, חוטב העצים העני, המשיך והתמיד ללמוד עד שנעשה חכם גדול ולבסוף התמנה לנשיא ישראל.

פח הבנזין

היה זה בחודשים הראשונים של מלחמת השחרור. לילה אחד קיבלנו פקודה להעביר נשק ותחמושת מן העמדה שלנו לאחד הקיבוצים שבסביבה. יצאנו לדרך.

לא יכולנו לנסוע בכביש, כי המצרים חסמו את הדרך, ולכן נסענו דרך השדות. המצרים ירו כל הזמן, ומן העמדה שלנו - אף לא יריה אחת. חבל על כל כדור. שלושה היינו במכונית: שמוליק הנהג, נתן ואני. המצרים ירו ללא הפסקה על הקיבוץ. ניסינו בכל כוחנו להגיע במהירות אל הקיבוץ, אבל המכונית שלנו הייתה ישנה והמנוע פסק לפעול. היה חור בצינור וכל הבנזין יצא. מה לעשות? - את החור נוכל לסתום, אבל מניין ניקח בנזין? והמצרים ממשיכים לתקוף.

אמר נתן: "פעם היה פה בסביבה מחנה של הצבא הבריטי. אולי נמצא בין הכלים הישנים מעט דלק?"

נכנסנו למחנה הבריטי העזוב, בדקנו כל כלי שבור וישן - ולא מצאנו דבר. והיריות גוברות וגוברות. רצינו כבר לחזור.

"עוד רגע" - מבקש נתן - "ננסה עוד פעם". המשכנו לחפש באפילה בין הגרוטאות, והנה מצאנו פחית קטנה ובה מעט בנזין.

חיבקנו את האוצר היקר מכל והתחלנו לזחול בחזרה אל המכונית. פחית הבנזין הצילה אותנו. כשהגענו אל הקיבוץ רצה שמוליק לזרוק את הפחית הריקה, אבל אנחנו החלטנו לשמור אותה למזכרת. חילקנו במהירות את הנשק והתחמושת והצטרפנו ללוחמים. הצלחנו להדוף את ההתקפה. אחרי הקרב ישבנו במקלט ושם סיפרתי לחברי הקיבוץ על פחית הבנזין שהצילה את כולנו.

קפץ חייל אחד ואמר: "היודעים אתם איזה יום היום?"

פחית הבנזין הזכירה לנו כי היה זה היום הראשון של חג חנוכה. ומה היה בסופה של אותה פחית? הפחית נשארה אצלנו ועשינו ממנה שלוש חנוכיות. חנוכיות אלה מזכירות לנו בכל חג חנוכה איך ניצלנו ממוות בעזרת פחית הבנזין.

(על פי סיפור מאת אשר לוטן)

הידעת?!

הידעת שניתן לקבל את השם ישראל מראשי התיבות של כל שמות האבות והאימהות.
נסו והיווכחו (בכל אות משתמש פעם אחת)

אתגר השבוע!

האתגר שלכם השבוע הוא לחזק לפחות במשהו אחד את כוח הרצון על מנת לעשות משהו שחשבתם שאולי אין בכוחם לעשות נשמח אם תשתפו אותנו בהצלחות. (ניתן לשלוח לאתר בית מוריה)

חידות לפרשת "ויצא"

בכל חידה יש שני מושגים המורכבים מאותיות זהות ובשינוי סדר האותיות, כאשר אחד משני המושגים קשור לפרשת השבוע.

דוגמא: ליעקב קווי אופי
ותטיל דופי
תשובה: איש תם\ תאשים

1. לצידה של לאה
וסטתה בעיניה

2. מן הצאן המופרשים
ויישוב מן הישובים

3. הר על יד
ויד על הר